

הנוסח המלא של מינשר

ה-121

העולם הזה גאה לפרסם בעמוד זה את הנוסח המלא של המאפיסט היסטורי של אנשי הרוח הצרפתיים, שלא פורסם לא בעתונות הצרפתית ולא בעתונות הישראלית. המינשר, שנמסר לעורך העולם הזה על ידי אחד ממארגניו, הודפס בצורת חוברת של ארבעה עמודים, כשבסופו חתימות 121 החותמים הראשונים וההזמנה לאנשי הרוח נוספים להצטרף אליו על ידי הודעה לכתובת בבריסל, בלגיה. הפצת מינשר זה מהווה פשע פלילי בצרפת.

מוטטות כללית של האימפריות הקולוניאליות. רצונו של הצבא הוא הכופה כיום את ה מאבק על צרפת. צבא זה, הודות לתפקיד הפוליטי המוקנה לו על ידי כמה וכמה ממפקדי דיו בכירים, פועל לעתים בגלוי ובאלימות מחוץ לכל מסגרת של חוק. הוא בוגד במטרה שהופקדה בידיו על ידי כלל המדינה, מקפח ומסכן את עצם האומה. הוא מכריח את כל האזרחים הנתונים למרותו ליהפך למשתפיי פעולה במעשה מסלק ומשפיל.

האם יש צורך להזכיר כי 15 שנים לאחר השמדת המשטר הדיטלראוי נקט המיליטאריזם הצרפתי, בעקבות דרישותיה של מלחמה מעין זו, בשיטות המחזירות על כנה את שיטת העינויים, שהפכה שוב מוסד מוכר באירופה?

★ ★ ★

בתנאים אלה הגיעו צרפתים רבים למצב בו הם שוקלים מחדש את סולמ'ערכיהם ואת התחייבויותיהם המסורתיות. מהי החובה הי אזרחית, כאשר היא הופכת לכניעה מבישה? האם לא קיימים מקרים בהם סירוב השירות הופך לחובה מקודשת, בהם ה"בגידה" פירושה — ההערכה האמיצה של האמת? כאשר,

תנועה חשובה מאוד מתפתחת בצרפת. דעת הציבור הצרפתי והבינלאומית חייבת לקבל על כך אינפורמציה טובה יותר, נוכח המיפנה החדש במלחמת אלג'יריה — מיפנה החייב להמריץ אותנו לעמוד על עומק המשבר שנפי ער לפני שש שנים.

במספרים הולכים וגוברים, נרדפים, נאסרים ונידונים צרפתים, על שפירבו ליטול חלק ב" מלחמה זו, או על שסייעו בפועל ללוחמים האלג'יריים. מתנגדיהם מציעים אותם כנטולי צלם אנוש. ואילו אותם שהיו חייבים להגן עליהם, אינם ממלאים חובה זו כראוי. כך נשי ארים מניעיהם בלתי-מובנים.

אכן, לא די לציון שהתנגדות זו לכוחות החוק והסדר הינה מהוגנת במהותה. מחאה זו של אנשים הנפגעים בכבודם ובתחושת הי אמת שלהם, יש לה משמעות החריגת מן התנאים בהם היא מושמעת. מן הדין להעריכה מחדש, יהיו אשר יהיו התוצאות.

★ ★ ★

לגבי האלג'יריים, המאבק הנמשך, הן כאמי צעים צבאיים והן כדרמים דיפלומאטיים, אינו משתמע לשתי פנים. זוהי מלחמת-שיחרור לאומית. אך לגבי הצרפתים, מה טיבו? אין זו מלחמה כגורם זר. מעולם לא איימה סכנה על שטח צרפת עצמה. יתר על כן: המלחמה מתנהלת נגד אנשים הנחשבים רשי מית לצרפתים, והנאבקים, דווקא, כדי לחדול מהיות כאלה.

לא די אף להגיד שזוהי מלחמת-כיבוש, מלחמה אימפריאליסטית המלווה בגזענות. כי כל מלחמה יש תופעות כאלה.

על פי החלטת המהווה פגיעה יסודית, החלה המדינה למעשה לגייס מעמדות שלמים של אזרחים למטרה אחת יחידה: להגשים את מה שהיא עצמה הגדירה כפעולה משטרית נגד אוכלוסייה נדכאת, שהתקוממה למען כבוי דה היסודי, התובעת שיכירו בה, סוף-סוף, כבקהיליה עצמאית.

אין זו מלחמת-כיבוש, לא מלחמת "הגנה לאומית", לא מלחמת-אזרחים. מלחמת אלג'יריה הפכה, בהדרגה, למאבק המרטי של הצבא ושל כת מסוימת, המסרבת לוותר מול פני התקוממות, אשר אפילו השלטון האזרחי מוכן להכיר בצדקתה, ביודעו, כי קיימת התי-

הודות לרצונם של המנצלים את הצבא ככלי שלטון גזעני או אידיאולוגי, מכריז צבא זה על התמרדות גלויה, או בכוח, נגד המוסדות הי דמוקרטיים — האם אין אז משמעות חדשה למרד נגד הצבא?

בעיית המצפון התעוררה מאז תחילת המלחמה. כיוון שמלחמה זו נמשכת, טבעי שי בעיית-המצפון נפתרה על ידי מעשים מוחשיים, החולכים וגוברים במספריהם, מעשי ארציות ועריקה, וכן מעשים של הגנה על הלוחמים האלג'יריים והגשת סעד להם. תנאי עות חופשיות התפתחו מחוץ לכל המפלגות, ללא סיוע מצדן, ובסופו של דבר — אף שנשללו על ידן. שוב נולדה תנועת-מרי מחוץ לגופים ולסיסמות המקובלים, כתוצאה מהתעוררות המצפון הספונטאנית. תנועה זו מחפשת וייר צרת דרכי-מעש ואמצעי-לחימה התואמים את המצב החדש, בו המיסגרות הפוליטיות והכבטי אונים הרעיוניים עשו יד אחת נגדה, הן משום היעדר כוח-פעולה עצמאי והן משום חששות דוקטרינאריים, שהן פרי דעות קדומות, לאומי ניות או מופריות — מבלי להכיר בטעם הדברים ובדרישות האמיתיות של המצב.

★ ★ ★

החתומים מטה, הסבורים כי כל אדם ואדם חייב להביע אומר בקשר למעשים אשר שוב אין אפשרות להציגם ככרוניקה פלילית של הרפתקנות אישיות:

בהיותם סבורים שהם עצמם, במקומותיהם ובכתאם לאמצעים שבידיהם, חייבים להתי ערב, לא על ידי מתן עוצות לאנשים שהחליטו להתמודד אישית כבעיות כה חמורות, אלא כדי לבקש את אלה השופטים אותם, לכל יתנו למלים ולערכים כוזבים להעביר אותם על דעתם,

מצהירים:

- אנו מאמינים כי צודקים המסרבים לשאת נשק נגד העם האלג'ירי.
- אנו מאמינים כי צודקת התנהגותם של הצרפתים, הסבורים כי חובתם היא להגיש סעד לאלג'יריים המשועבדים בשם האומה הי צרפתית, ולהגן עליהם.
- מאבק העם האלג'ירי, התורם תרומה מכרעת להשמדת המשטר הקולוניאלי, הינו מאבק כל בני-החורין.

בחברה ההגונה, נחשבה החתימה לתעודת-ישור. המרד נגד השלטון הפך לחובת האיש ההגון.

הפחדנות מידבקת — אבל גם אומץ-הלב! קרא עורך השבועון 'אקספרס', שהיא מעין העולם הזה הצרפתי, למראה המרי האינטלקטואלי המתגבר. הוא הביא לקוראיו מכתב שקיבל בחתימת כל הפרופסורים למאתמטיקה באוניברסיטה מסוימת. כתבו הפרופסורים, שאחד מהם פוטר מעבודתו אחרי חתימתו על המינשר: "הממשלה מעמידה אותנו בפני הבחירה לחדול מללמד מאתימטיקה או לנטוש את אדמת צרפת. לא קל לאדם לחדול מלעסוק במאתמטיקה, כאשר הוא אהב אותה. לא תישאר לנו ברירה אלא לנטוש את אדמת מולדתנו ולחיות בככר!"

בוזה אחר זה נרתמו אירגוני האינטליגנציה למאבק נגד הממשלה. האגודות המקצועיות של הסופרים, המורים התיכוניים ואחרים יצאו בפומבי נגד פעולות-הדיכוי הממשל-תיות.

כדי להבין את גודל המעשה, כדאי לתר-גמו לשפת הארץ. האם היתה אגודת הסופרים הישראלים קמה נגד ממשלת בוגרין כדי להגן על סופר המטיף לעריקת חיילים מצה"ל? האם היתה הסתדרות המורים תר-קפת את משרד החינוך על פיטורי מורה מורה המטיף בכיתה נגד הצבא?

★ ★ ★

"שחיטה קצרה"

מה היתה השפעתו של המינשר? כיצד הצליח להפוך למאורע המרכזי בחיי המדינה, לקבל ממדים של מאורע היסטורי כבר ביום הופעתו? מתנגדי המינשר, ובעיקר הקומוניסטים, לעגו למינשר. "מחר תפרוץ מלחמת-אזרחים. מצד אחד יתייצבו אנשי-הרוח עם העטים הנובעים שלהם. מצד שני יתייצבו הצנחנים עם התת-מקלעים. זאת תהיה שחיטה קצרה, ובוה יסתים העניין!" ציחקקו.

חודש אחרי הופעת המינשר, נראית הער-כה זו מפוקפקת ביותר. העטים התייצבו מול התת-מקלעים — וברגע זה לא ברור כל עיקר מי ינצח. כי בפירסום מינשרם הלמו ה-121 מהלך מה שהם עצמם לא העזו לחלום עליה — משרטו של שארל דה-גול החל מתנדנד על יסודותיו.

(המאמר הכא כסידרה: "דם בחוצות פאריס")

השלב הבא: סילוק וסילוק יצירותיהם מכל התיאטראות הנתמכים על ידי הממשלה, מכל תחנות הרדיו והטלביזיה, מכל הסרטים. כל אחד מהם יפגע מבחינה כלכלית, ולאחדים מהם יהיה זה הרס כלכלי. הם חתמו.

★ ★ ★

איך נודד המינשר?

עוד היום משתאה כל צרפת נוכח העובדה כי לממשלה לא היה כל מושג על פעולת איסוף החתימות. המינשר, כשפורסם, ירד על שרותי-הסתר הממשלתיים כרעם ביום בהיר. 121 חתימותיהם של אנשי-רוח בלתי-מאורגנים נאספו בחשאי, מבלי שאיש מהם — ואיש מן האחרים שאליהם פנו — ילשין על תוכן המינשר ואיסוף החתימות בפני השלטון.

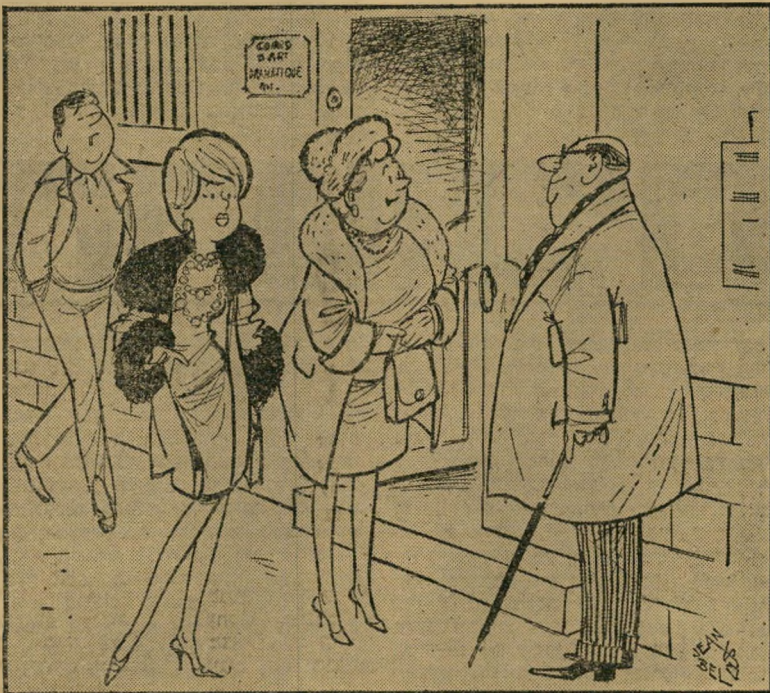
עובדה זו היא תעודת כבוד לאינטליגנציה הצרפתית, ולמנגנון המהפכני של ה מחתרת האלג'ירית. בישראל, בה מורכבת כל מחתרת ברובה מסוכני השב, לא היה הדבר אפשרי.

מעטים מאוד, אפילו בצרפת, יודעים כיצד נולד המינשר. הדבר סופר לי על ידי אחד המאורגנים. כאשר נאספו החתימות, לא סוכם עדיין על פירסום הדברים בצורה זו. יוזמת הפעולה היתה צריכה לשמש את סולידריות לחברי המחתרת של פראנסס זיאנסון.

זיאנסון היה מנהל עתונו של זיאן-פול סארטר. הוא הגיע למסקנה כי עליו לעזור בפועל ללוחמי-השיחרור האלג'יריים, ואירגן מחתרת של צעירים צרפתיים משכילים, ש עזרו בפועל ללוחמים נגד הצבא הצרפתי. זיאנסון עצמו הצליח להימלט לחוף-לארץ, אך חברי המחתרת נכלאו, ושפטו לעונשי-מאסר חמורים ביותר, אחרי משפט אבאי בו התייצבו הסניגורים בפירוש לימין דעות ה נאשמים. לאחר מכן הואשמו ונידונו גם הסניגורים.

אי אפשר לעזור ללוחמים האלג'יריים, ובו בזמן להשלים עם גיוס-החובה של צעירים צרפתיים למלחמה בהם. לכן היה הצעד הי הצדקי אי-יצירת ועריקה מצד החיי לים המגויסים. רעיון זה הובע במינשר, שנועד להיות מוגש במשפט. רק לאחר מכן הוחלט לפרסמו כמיסמך נפרד.

כשהחלה הממשלה להאשים את החותמים בזה אחר זה בעזן הסתה לא-יציות צבאי, קיבל השופט-החוקר מדי יום ביומו מכתבים של אנשי-רוח נוספים, שהצטרפו למינשר ודרשו במפגיע להיות מואשמים אף הם.

"הולך לה! שנה ראשונה בקונסרבטוריון — והיא כבר חותמת על מינשרים!" (פראנסס זיאנסון)